

[Holstein.]

arbejdsløse Brød og heller ikke er i Stand til at trække klare Linier op for højstaaende og ansvarlige Embedsmænds Handlemaade, deres moralske Færd og retlige Stilling i offentligretlige Anliggender, er den i alt Fald i Stand til at give Folk Skuespil.

Til Slut vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, at de Ord, han citerede, de gode gamle Ord — det er i øvrigt gamle franske Ord, men de er oversat paa Dansk, saa forstaar han dem bedre —, i Virkeligheden er lige saa berettigede overfor det, man kan kalde Eliten i vort Samfund, den intellektuelle Elite og Landets ansvarlige Myndigheder i Administration, i Regering og Rigsdag. Dér forpligter Adel ogsaa. Men det forekommer mig, at i de Forhold, man her har behandlet, er Forpligtelserne i særgelig Grad tilsidesat.

Da der imidlertid nu som Følge af det Forslag til Beslutning, jeg har fremsat, er fremkommet en saa fortræffelig Dagsorden fra konservativ Side, og efter de Udtalelser, som de Konservatives Ordfører, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, har fremsat, og som indeholder det konservative Partis Forstaaelse og Syn paa denne Dagsordens Indhold, trækker jeg gerne mit Forslag til Beslutning tilbage og stemmer, ligesom jeg formoder, at ogsaa det socialdemokratiske Parti vil være med til, for den konservative Dagsorden.

Formanden: Det af det ærede Medlem Hr. Holstein stillede Forslag til Beslutning er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det?

Christmas Møller: Ja, det gør jeg, og maa jeg faa Ordet for en kort Bemærkning.

Dahlgaard: Overfor det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen ønsker jeg blot at sige, at naar han siger, at jeg sætter mine Ord paa Skruer, maa jeg hævde, at jeg baade tænker og taler ganske jævnt og ligetil, naar jeg siger, at naar der i Finansudvalget gives et Paalæg til Ministeren om en Misbilligelse af et vist Forhold, og der er et Medlem af Finansudvalget, der mener, at han har et vist Medansvar overfor det, der skal misbilliges, bør dette Medlem sige til. Det er den Opfattelse, det ærede Medlem hævder

overfor Firemandsudvalget. Og saa burde det ærede Medlem ogsaa sige til i Finansudvalget, men det gjorde det ærede Medlem ikke, og derfor er jeg berettiget til at sige, at det ærede Medlem den Dag, da Finansudvalget traf sin Beslutning, ikke paa nogen mulig Maade kunde have den Opfattelse, at man i Firemandsudvalget havde tiltraadt det paagældende Forhold. Jeg føjer til, at det i Finansudvalgets Protokol udtrykkeligt er sagt, at denne Beslutning er taget enstemmigt.

Stauning: Jeg skal kun føje nogle faa Bemærkninger til, hvad der allerede er sagt. Navnlig vil jeg gerne sige et Par Ord om det Forsøg paa at tilvejebringe en Uoverensstemmelse i min og mit Partis Holdning, som man søger at konstruere ved at tale en hel Masse om den Godkendelse, der har fundet Sted, og den Forhandling, der har været snart i eet og snart i et andet Udvalg. Skulde man nu ikke holde inde med Spøgen? Forhandlinger om disse Honorarer har der overhovedet ikke været Tale om. Her har derimod den ene efter den anden fortalt om de Forhandlinger, der har været ført. Nej, Forhandlinger har der ikke været ført nogetsteds. Og hvad angaar Firemandsudvalgets Honorarer, saa foreligger der om dem det, at vi i en Skrivelse af 3. April 1928 paa Forespørgsel har faaet oplyst i Udvalget angaaende Landmandsbankloven, at der var udbetalt saa og saa meget for saa og saa lang Tid, og dette blev taget til Efterretning. Dernæst har en Maanedes Tid efter, at Loven var vedtaget, den daværende Minister forelagt det saakaldte Firemandsudvalg, en Repræsentant for hvert Parti, en Meddelelse om, at han havde fastsat Honorarerne for Tomandsudvalget til saa og saa meget, og saa vidt jeg ved, var de den Gang allerede udbetalt. (*Slebsager:* Nej! Det forholder sig ikke rigtigt!). Det fastholdes i hvert Fald paa visse Steder, at der var betalt Forskud. Det kan nu være ligegyldigt, men vi fik altsaa den Meddelelse, at der var fastsat de Honorarer. Jeg blev ikke bestyrtet, jeg har været ude for Honorarer af ganske anderledes Størrelse, saa jeg skal indrømme, at de overvældede mig ikke, og ingen af de andre blev overvældet. Jeg har derfor ikke i mindste Maade i Sinde at løbe fra det Medansvar, der maatte